

— Не е заключена!... Пакъ и тѣй да бѣше, може да се отвори.

— Видѣ ли сега?!... Толкова по-добрѣ! Тѣй, тѣй, заведи ме!... Може я? Нѣма друга нѣкоя прѣчка я? Право ми кажи: да не събраме нѣщо?...

Бойковски се намѣри на тѣсно: отъ една страна се нѣкакъ свѣнѣше да трѣгне изъ пѣтя съ баща си и още повече да го прѣдстави въ канцеларията на своитѣ подчинени — и противъ либералнитѣ си възгледи, които прояви въ снощния си разговоръ; отъ друга страна пъкъ не искаше да развали хатѣра на баща си, па се и страхуваше да си не помисли тоя, че туй е неприятно на сина. Тия двѣ послѣдни съображения подкрѣпи и друго третѣо: сина ласкаеше мисълта да покаже на баща си въ какви кѣщи работи и какъ още отъ вратата на министерството ще почнатъ да го поздравяватъ всички служещи. Човѣшки слабости!... Всѣки ги има! Затуй, най-послѣ, Бойковски се съгласи.

— Добрѣ, тате, добрѣ! изговори той полурѣшително. Нали искашъ, още днесъ, слѣдъ обѣдъ, стегни се и — хайде!

Да можеше, Бойковска би попрѣчила да не стане туй.

Слѣдъ обѣдъ синъ и баща се поведоха изъ Цариградската улица. Бойковски се силѣше да обяснява на баща си — който все оставаше назадъ — всичкитѣ здания, каквото да прикрие смѣщението си.

Мнозина хора срѣцнаха или ги тѣ настигнаха. Бѣше часътъ, въ който разпуснатитѣ за обѣдъ чиновници припнаха за въ канцелариятѣ си.

Случайно — за голѣма радостъ на дѣда Генка, разбира се — откъмъ старото военно училище се зададе князътъ пѣшъ и съ единъ адютантъ, висшъ офицеръ конвоецъ. Князътъ отиваше да се разходи къмъ Пепиниерката.

Бойковски, който постоянно се озѣрташе на четири страни, изведнажъ ги видѣ и изтрѣпна. Да се върне назадъ — не бѣше възможно. Той набързо разправи на баща си, да гледа да го не засрами: че когато Н. Ц.